

Novell valora el 27S com a plebiscitari

Dc, 2/09/2015 per Catalunya Religió

(CR) Segons el bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, "és molt probable que els partits polítics facin una interpretació en clau plebiscitària" del 27S. Aixó ho explica en la [carta dominical](#) del proper diumenge titulada "Sí o no". Novell argumenta que el caràcter plebiscitari de les properes eleccions catalanes "provoca, en algunes persones, confusió i expectació" i que per això li sembla "oportú oferir als fidels de la diòcesi alguns elements de reflexió" i "recordar el deure moral de la participació".

Novell exposa els arguments dels partits que plantegen les eleccions com un plebiscit després de la "prohibició reiterada d'un referèndum d'autodeterminació per part de l'Estat Espanyol". També dels partits que només donen aquestes eleccions un caràcter autonòmic perquè "la Constitució Espanyola defineix les competències i els límits de l'autonomia".

El bisbe de Solsona conclou que "quan es faci públic el resultat d'aquestes eleccions, és molt probable que els partits polítics facin una interpretació en clau plebiscitària". Tant les candidatures independentistes, com de les que no ho són "en el cas d'una derrota de l'independentisme com en el d'una victòria exigua".

En aquest context, Novell diu que ha de "recomanar vivament el deure moral de la participació". Tant "per la transcendència de la qüestió plantejada", com "perquè només una alta participació pot aclarir la voluntat real del poble de Catalunya sobre el seu futur polític i, resolt aquest debat, pot permetre afrontar tots junts, decididament i democràtica, els grans reptes de la nostra societat".

Novell és l'únic bisbe català que l'any passat es va manifestar explícitament [a favor de la celebració del 9N](#) perquè impedir-lo "no aporta cap solució sinó que agreuja el problema". També al voltant de la diada del 2013 i del 2014 el bisbe de Solsona havia reiterar el seu suport al Dret a Decidir.

Pardo parla de "moment històric"

Els darrers anys, coincidint amb la Diada, també s'ha pronunciat [a favor d'una consulta](#) el bisbe de Girona **Francesc Pardo**. Aquest any, en [la carta d'aquest diumenge](#), Pardo fa una reflexió més genèrica al voltant de la diada en la que demana als cristians que es preguntin "què puc oferir al meu poble de Catalunya en aquest moment històric?".

Entre els criteris que enumera el bisbe de Girona hi ha que "Jesús es va encarnar en un poble petit, assumí la seva llengua, el seus costums, estimà la seva terra i la seva gent" i que "estimar la pròpia terra no ens ha de fer egoistes i insolidaris, sinó universals". També recorda que entre els seguidors de Jesús "trobem persones de totes les tendències i militàncies" i que "Ell refusa encapçalar cap opció". o que "la presència de Déu en la nostra vida evita convertir en absolut a ningú, a cap ideologia o projecte". Però alhora recorda que "res del que és humà ens és estrany, i per això l'Església col·labora en la construcció del bé comú" i que "Jesús va optar pel seu poble, atent a tot allò que més necessitaven els seus contemporanis"

Aquí podeu llegir els textos sencers de les cartes dominicals que es reparteix aquest diumenge en el [Full Diocesà de Solsona](#) i en el [Full Parroquial de Girona](#).

Sí o no

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El dia 27 de setembre, hi han unes noves eleccions per a escollir els diputats del Parlament de Catalunya. Legalment, com ha succeït en totes les eleccions anteriors, s'escolliran els representants polítics que elegiran el govern autonòmic per als propers quatre anys. Tanmateix, el president de la Generalitat ha dit que aquestes eleccions tenen un caràcter plebiscitari, equivalen al referèndum que el 9N no es va poder celebrar. Aquestes dues interpretacions sobre l'actual procés electoral provoca, en algunes persones, confusió i expectació.

M'ha semblat oportú oferir als fidels de la diòcesi alguns elements de reflexió per a il·luminar la qüestió que es planteja en aquesta contesa electoral i recordar el deure moral de la participació.

Els qui afirmen que aquestes eleccions són plebiscitàries ho justifiquen a partir dels fets político-socials succeïts a Catalunya en els darrers tres anys. Concretament: les multitudinàries manifestacions ciutadanes a favor de la independència; la victòria en les darreres eleccions dels partits favorables al referèndum sobre la autodeterminació; i la prohibició reiterada d'aquest referèndum per part de l'Estat Espanyol. El camí que els dos grans partits independentistes han escollit per convertir aquestes eleccions en un referèndum és presentar una candidatura i un programa centrats en la independència i en el procés per a assolir-la.

Els qui afirmen que aquestes eleccions només tenen caràcter autonòmic ho justifiquen fonamentant-se en l'obligació de respectar el marc jurídic vigent. Concretament: afirmen que la Constitució Espanyola defineix les competències i els límits de l'autonomia; que la reforma de la Constitució és possible, però per les

vies que ella mateixa estableix; i que, en tot cas, l'autodeterminació de Catalunya només és possible a través d'un pacte amb l'Estat.

Quan es faci públic el resultat d'aquestes eleccions, és molt probable que els partits polítics facin una interpretació en clau plebiscitària. Les candidatures independentistes, sigui quin sigui el resultat, afirmaran que el poble de Catalunya s'ha autodeterminat. Les altres candidatures, tant en el cas d'una derrota de l'independentisme com en el d'una victòria exigua, diran que el poble de Catalunya no vol la independència.

Tenint en compte aquestes consideracions, crec que he de recomanar vivament el deure moral de la participació. En primer lloc, per la transcendència de la qüestió plantejada. En segon lloc, perquè només una alta participació pot aclarir la voluntat real del poble de Catalunya sobre el seu futur polític i, resolt aquest debat, pot permetre afrontar tots junts, decididament i democràtica, els grans reptes de la nostra societat.

6 de setembre de 2015

Diada Nacional de Catalunya: reflexió, pregària i compromís

Francesc Pardo, bisbe de Girona

Divendres celebrem la Diada Nacional de Catalunya, jornada carregada de molts significats: memòria de la nostra història, agraïment del que som, record de totes les generacions que han construït el nostre país, reivindicació d'un futur amb més llibertat, justícia i fraternitat, manifestació del nostre amor i del nostre compromís per l'avui i pel demà. Els qui som cristians recordem amb agraïment les arrels cristianes que han configurat d'una manera important la manera de ser i d'actuar del nostre poble, i desitgem que aquesta proposta cristiana que ha configurat la dimensió religiosa i espiritual, la cultura, les festes, el patrimoni, l'art, l'economia, la política... no sigui menystinguda ni oblidada. Si ha configurat el passat i ha contribuït al present, cal valorar la força profunda que té per humanitzar la persona i la societat, del tot necessària per fonamentar les estructures. Senzillament és important reconèixer que la petja cristiana no és del passat, sinó del present, i que pot contribuir en gran manera al futur.

Oblidar aquesta dimensió en els projectes de present i de futur pot significar un empobriment no només per als creients, sinó per a Catalunya. Des d'aquesta convicció caldrà plantejar-se, reflexionar i acordar com es realitza institucionalment aquesta mútua col·laboració per al bé comú.

Tanmateix, pensant en Catalunya des de la proposta de Jesús, vull fer notar que:

- Jesús, el Fill de Déu, Nostre Senyor, es va encarnar en un poble petit, assumí la seva llengua, el seus costums, estimà la seva terra i la seva gent... per esdevenir precisament l'Home Universal, el Salvador de tots. Estimar la pròpia terra no ens ha de fer egoistes i insolidaris, sinó universals.

- Jesús era molt conscient dels valors i dèficits del seu poble. Denunciava les actituds prepotents quan s'esqueia. Estava al costat i atent a tots els qui més sofrien materialment i espiritualment, i alhora convidava a acceptar la «novetat»

que ell era i proposava. Cal convertir-se i no quedar-se amb el «sempre s'ha fet així».

- Entre els seus amics i continuadors de la seva missió trobem persones de totes les tendències i militàncies: empresaris, pescadors, revolucionaris o zelotes, col·laboradors amb el poder... a tots, els crida per estar amb ell i enviar-los.

- Alguns desitjaven que s'adherís a algunes de les opcions polítiques i religioses més rellevants. Ell refusa encapçalar cap opció. Fins i tot, quan se li pregunta si cal estar a favor del Cèsar o no, respon recordant les prioritats: «Al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de Déu».

- La qüestió és preguntar-se què és de Déu. De Déu són les persones, estimades per ell fins a l'ofertament de la Salvació, que és vida i humanització per a tots; que és do o gràcia per viure com a fills en la veritat i justícia, que és compromís d'esdevenir proper o pròxim, com el Bon Samarità.

La presència de Déu en la nostra vida evita convertir en absolut a ningú, a cap ideologia o projecte. Creure en Déu ens vacuna per no ocupar el seu lloc. Però res del que és humà ens és estrany, i per això l'Església col·labora en la construcció del bé comú:

- Jesús va optar pel seu poble, atent a tot allò que més necessitaven els seus contemporanis. Proposa un canvi radical que ha de començar pel cor de cada persona per arribar finalment a les estructures.

- L'actitud fonamental: l'amor fins al perdó és el seu distintiu, i ha de ser el dels seus.

Recordem la força de la pregària, perquè Déu respon, potser no com nosaltres desitgem, però sí oferint-nos el que més necessitem.

És a partir d'aquestes premisses que cadascú de nosaltres s'ha de preguntar: què puc oferir al meu poble de Catalunya en aquest moment històric? És la pregunta que jo em faig, i suggereixo que sigui també la vostra.

6 de setembre de 2015